

Groen maanlicht

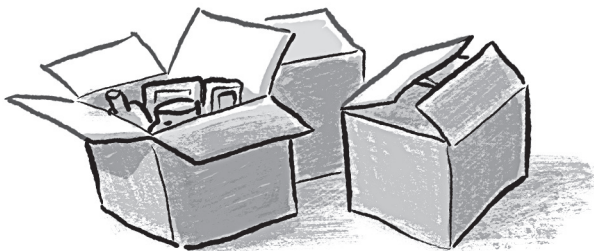
Zodra ze wakker werd, wist Bella meteen dat er iets mis was... Ze wist alleen niet wát.

Haar nieuwe kamer voelde sowieso nog niet alsof het echt haar kamer was. Dit hele huis niet. Ze woonden hier pas een week en Bella twijfelde of ze zich hier ooit thuis zou voelen.

In haar oude kamer was altijd geluid geweest. Geluid van de stad. Brommers, vuilniswagens, ruzies op straat of mensen die aan het feesten waren. Dáár had ze zich thuis gevoeld. Maar hier? In het saaiste dorp van de wereld? Hier hoorde ze helemaal niets en dat klonk luider dan alle herrie die ze gewend was. Ze miste de stad. Nee, ze wist het zeker. Dit zou nooit haar thuis worden.

Er viel een strook maanlicht door het raam naar binnen, recht op haar gezicht. Slaperig probeerde ze te bedenken wat het was dat haar dat vreemde gevoel gaf. Dat gevoel dat er iets niet klopte.

Ze knipperde met haar ogen en keek de kamer rond. Donkere vormen werden langzaam zichtbaar terwijl haar ogen wenden aan de duisternis. Sommige schaduwen bleken meubels te zijn, andere waren nog onuitgepakte verhuisdozen. Ze kwam



overeind en leunde op haar ellebogen. Alles stond nog waar het de vorige avond had gestaan, alleen... lager?

Ze fronste en veegde met de achterkant van haar hand over haar ogen. Waarom stonden haar meubels lager? En waarom scheen dat maanlicht recht in haar ogen? En waarom was het licht zo... groenig?

Op dat moment merkte ze ook dat haar bed niet zo stevig aanvoelde, een beetje alsof het... Bella's ogen vielen op de spiegel die aan haar kamerdeur hing en haar adem stakte in haar keel.

Ze zag zichzelf, een groen verlichte figuur met grote, bange ogen, en ze zag haar bed... Een halve meter boven de grond.

Haar handen verkrampden terwijl ze kneep in haar dekbed. Ze wilde haar moeder roepen, maar het lukte niet. Het geluid zat vast ergens onder in haar buik. Terwijl ze in de spiegel keek, voelde ze haar bed zachtjes in de lucht deinen. Ze kon haar ogen niet wegtrekken van haar spookachtige spiegelbeeld.

Toen veranderde er iets in het licht. Het werd ineens feller. Bella trok haar blik los van de spiegel en keek snel naar het raam, waar ze nog net een groene flits zag in de donkere nachtlucht. Op dat moment kwam haar bed met een doffe bonk weer terecht op het tapijt, waarna Bella zich van schrik plat op de matras liet vallen en het dekbed over haar hoofd trok.

Het was niet echt, het was niet echt, het was niet echt, bleef ze tegen zichzelf zeggen, met haar ogen stijf dichtgeknepen. Toen ze eindelijk weer in slaap viel, geloofde ze het bijna.



‘Belletje, ben je wakker?’ Haar moeders stem klonk gedempt door haar dichte kamerdeur heen. Bella kreunde één keer, om aan te geven dat ze op dit tijdstip nog niet klaar was voor een gesprek. Ze duwde haar hoofd diep in haar kussen.

‘Heb je lekker geslapen? Ik moet nog wel wennen aan ons nieuwe huis, hoor. Vooral aan die onbekende geluiden ’s nachts. Hoorde jij die bonk ook? Nou ja, dat heb je natuurlijk met oude huizen en-’

Bella hoorde dat haar moeder vrolijk doorging met praten terwijl ze over de overloop heen en weer liep, maar ze luisterde al niet meer. Zij hing namelijk met haar hoofd over de rand van haar bed om te inspecteren hoe ver ze van de vloer af was. Niet ver. Het uiteinde van haar rode haar raakte de vloer en de vier bedpoten stonden ook netjes op de grond, gewoon zoals het hoorde. Maar ze vertrouwde het nog niet helemaal, dus ze keek voor de zekerheid ook door het raam naar buiten. Geen groen licht, gewoon een blauwe lucht en een fletse zon.

Ze zwaaide haar benen over de rand van haar bed en voelde het zachte tapijt onder haar voeten. Misschien was het toch een droom? Nee, dacht ze, het moet echt zijn, toch? Ja, want haar moeder had een harde bonk gehoord, dat moest de dreun van haar bed zijn geweest... Of misschien was het de buurpoes die elke nacht over het dak liep. Die poes was de eerste waarmee ze na de verhuizing kennis had gemaakt.

Oké, dacht Bella bij zichzelf, je bent waarschijnlijk gewoon instant gek geworden van dit ellendige dorpje en je beeldt je meteen al dingen in. Dat is ook niet zo raar.